N°. 32. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT



Van *Donderdag* den 21sten April.

SURINAME.

Algemeene Secretarij.

Den 20 *April* 1331.

Alzoo ABRAHAM SIMON VAN COERLAND, zich bij requeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om Brieven van Vrijdom voor den hem in eigendom aankomende mulatten jongen OORLOG, bij den Heiligen Doop genaamd GERRIT JOHANNES PAULUS.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen, al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *zes* weken na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, de verzochte Brieven van Vrijdom worden uitgereikt.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 20 *April* 1831.

Alzoo CAREL LUDWICH BOONEN, in kwaliteit als gemagtigde van J. G. VAN DER MEULEN en J. BONDT, voor hun Huis van Negotie, canterende onder de Firma van DETERMIJER WESLINGH & ZOON, en in die relatie administrerende de Plantaadje *Geertruidenberg*, zich bij requeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven, met namen: *Capitein*, *Eliza* en *Maandag*, aankomende gemelde Plantaadje, te mogen doen overschrijven op den privé naam van deszelfs committenten.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Algemeene Secretarij.

Den 20 *April* 1831.

Alzoo ALEXANDER MALMBERG Az. eigenaar van den grond *Altona*, zich bij requeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche W. I. Bezittingen heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven, met namen:

Tassie, *Cadet*, *Lakeij*, *Harlequin*, *Affiba* en *François;* aankomende gemelden grond, te mogen doen overschrijven op des requestrants privé naam.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft, alvorens op dit verzoek te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen *veertien* dagen na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, door den Hoogen Raad zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, de Nd. Am. Brik *Sarah Ann*, Kapt. AB. EDWELL.

Idem, de Nd. Am. Brik *Helena en Catharina*, Kapt. J. PIJNES; beide van Glocester.

Idem, de Engelsche Schoener, *the Athil*, Kapt. T. POTTS, van Demerarij.

UITGEKLAARD.

Den 15den, de Nd. Am. Brik *Hope*, Kapt. J. OTTES, naar Welmington; lading: 222 vaten Malassie.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

ANTWERPEN, *den* 5*den Februarij* 1831. Heden morgen omtrent tien uren, heeft eene ijslijke uitbarsting in onze stad algemeene schrik verwekt.

Het stormachtig weder 't welk wij de laatst verlopene drie dagen gehad hebben, heeft de hollandsche kanonneerboot No. 2 op strand gejaagd Dit vaartuig wierd gekommandeerd door den luitenant *van Spijk*, een jongman van 18 à 20 jaren, en was met 31 koppen bemand.

Eenige gewapende manschappen van het vrij corps welke bij de haven de wagt hadden, begaven zich naar de kannoneerboot en eischten dat de hollandsche vlag zoude gestreken worden. — De luitenant *van Spijk*, geweigerd hebbende aan dien eisch te gehoorzamen, wierd de vlag met geweld door de aanvallers afgerukt. Onverwijld hierop begaf zich deze jonge officier in het ruim en stak de lont in de kruidkamer. Oogenblikkelijk vloog het schip in de lucht en allen die aan boord of in de nabijheid van hetzelve waren, vielen als slagtoffers van de grootheid van ziel des jeugdigen bevelhebbers. Twee man van het scheepsvolk zijn als door een wonder gered. Het getal der gewonden is groot; waaronder kapitein *de Gorter* die den aanval bestuurde.

(*Morning Chronicle.*)

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 7 *Februarij.* Wij ontvangen op het oogenblik uit Parijs de *Messager des Chambres*, de *Gazette de France*, als mede de overige papieren van de twee laatste dagen, waarvan den inhoud bijzonder belangrijk is, als bevattende de eindelijke beslissing van het Nationaal Congres te Belgien, omtrent de keuze van eenen souverein.

De electie was beslist op den 3den dezer ten voordeele van den Hertog van Nemours met 97 stemmen, hebbende de Hertog van Leuchtenberg 74, en de Aartshertog *Karel* van Oostenrijk, 21 stemmen.— Deze tijding is te Parijs door een telegraphisch berigt ontvangen. (*Morning Herald.*)

LONDEN, 13 *Februarij.* De buitenlandsche nieuwstijdingen hebben als naar gewoonte betrekking tot de zaken van Belgie. Het besluit van het congres te Brussel om den kroon aan den hertog van Nemours aan te bieden, en de verwerping van dit aanbod door den Koning van Frankrijk, zoo voor zich zelven als voor zijne familie, ziedaar omstandigheden die op dit oogenblik Europa met angst en schrik vervullen. Wij twijfelen niet of de Koning der Franschen handelt opregt, terwijl hij den kroon van Belgie voor zijnen zoon van de hand wijst, daar hij zoo wel als ieder ander overtuigd moet zijn, dat de vereeniging van deze twee scepters eenen onvermijdelijken oorlog op het vaste land zou te weeg brengen. *Zijn eigen* tijtel intusschen is voorzeker nog veel te nieuw en te weinig bevestigd om de schokken van den krijg te kunnen verduren. Het kan derhalve *zijne* staatkunde niet zijn, om eenen kans te wagen, die welligt met zijne eigene onttrooning zou kunnen eindigen. — De mogendheden van Europa zullen ook nimmer toelaten, dat Belgie een deel van Frankrijk worde, deze vraag is voor hen eene vraag die op eenen strijd op leven of dood moet uitloopen, en met geene mogelijkheid anders zou kunnen bijgelegd worden.

Er zijn echter vele menschen, die van oordeel zijn, dat Frankrijk eenen anderen weg zal inslaan; en dat zij, in plaats van den kroon aan te nemen voor den hertog van Nemours, welligt door hare *intrigues* eenen algemeenen wensch bij de Belgiers zal doen ontstaan tot vereeniging en inlijving met de Franschen onder eenen scepter: Dit zou slechts een indirect middel zijn, om dat gene magtig te worden, wat zij niet openlijk vermag; en zulk eene handelwijze zou in de oogen van Europa geen ander gevolg hebben, dan dat zij gewisselijk door eenen algemeenen oorlog wederstaan werd.

Er is geen ander middel om Frankrijk van de overheersching van geheel Europa terug te houden, dan door Belgie niet als een deel van Frankrijk maar als een ijzeren barriere tusschen Frankrijk en de Nederlanden te beschouwen. Van hier dan ook, dat die barriere nimmer zonder versterking gelaten moet worden. Engeland zelve heeft even groot belang, om hare noord-oostelijke kust te beschermen tegen eenen aanval van Frankrijk, als Holland en Pruissen er belang bij hebben, dat de Franschen niet hare naaste buren worden.

Wij behoeven onzen lezers derhalve niet te zeggen, dat alle de Europesche mogendheden, Frankrijk welligt alleen uitgezonderd, tegen den hertog van Nemours zijn, wijl de aanvaarding van den Belgischen kroon door dien vorst noodwendig leiden zou tot de inlijving van Belgie met Frankrijk. — En hierdoor zou Frankrijk eene positie aan den Rhijn verkrijgen, beheerscheresse der Schelde worden; zij zou hierdoor de volstrekte magt ontvangen om het lot van Holland te regelen, en tot in de provincien van Pruissen en noordelijk Duitschland te kunnen doordringen.

Omtrent deze quæstie zegt de heer *le Cocq*, afgevaardigde van Doornik in zijne aanspraak, gehouden bij gelegenheid der verkiezing van eenen vorst voor *Belgie*: »*Engeland zou liever tot den bodem der* »*zee willen zinken, dan toelaten dat de* »*Schelde aan Frankrijk toebehoort.*"

De Prins van Oranje heeft laatstleden donderdag eene lange conferentie gehad met graaf *Palmerston*. Dadelijk na het vertrek van Z. K. H., zijn de vertegenwoordigers der groote mogendheden bijeengeroepen; — men verlangt naar den uitslag van deze conferentie.

(*Bell's Weeklij Mess.*)

ADVERTISSEMENTEN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den Hove van *Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 22sten April 1831, des morgens den klokke Negen uren, ter Kastelenije van het Hof van *Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Plantagie *DE MORGENSTAR*, gelegen aan de rivier *Saramacca*, tusschen de Plantagien *de Eendragt* en *Johanna Catharina*, aankomende PHILIPS SAMUEL LEIJSNER, CAREL JACOBUS LEIJSNER en JEAN JAQUES LEIJSNER; zijnde de inventaris van gemeld Effect, ten kantore berustende.

Paramaribo den 15 *April* 1831.

Algemeene Vergadering van het *Surinaamsch Landbouwkundig Genoot-*

schap, onder de Zinspreuk: PRODESSE CONAMUR, op Maandag, den 25 dezer, des avonds ten 7 uren, in de Loge *Concordia*.

De ondergeteekende, zijnen Winkel verplaatst hebbende en thans wonende *aan de Waterkant bij de Saramacca Brug, in het Huis laatst bewoond door den Heer POSNANKI*; heeft de eer, zich onder kennisgeving hiervan, verder zijnen geachten Koopvrienden aan te bevelen.

H. M. LEUDESDORFF.

☞ VERKRIJGBAAR TER DEZER DRUKKERIJ.

PUBLICATIE, waarbij, met intrekking van alle vroegere Wets-bepalingen, omtrent het middel van het Klein Zegel voor de Kolonie Suriname; eene nieuwe Zegel Ordonnantie is geärresteerd, met het daarbij behoorende Tarief.

Mengelwerk.

EEN REEKS VAN SCHOONE GEDACHTEN.

[*Vervolg.*]

42. Tomelooze neigingen der heerschzucht volgende, zegt de mensch aangename bezigheden en nutte werkzaamheden vaarwel, bedient zich van alle middelen, welke de lust tot vernieling kunnen doen geboren worden, en hervormt daardoor een woonplaats, reeds aan de wisselvalligheden der eeuwen blootgesteld, en welke hem slechts voor een klein aantal jaren kan dienen, in een tooneel der jammerlijkste verwoestingen: — op het enkeld geschreeuw van een eerzuchtigen booswicht, ontvlamt de woede der tweedragt, die de menschen onderling verbittert. — zij bedreigen elkanderen, worden handgemeen en verscheuren zich — terwijl de volken zich aan den haat en dood overgeven, geheele geslachten zich in het bloed hunner natuurgenoten baden, en die op een gestapelde lijken, allerwegen schrik en besmetting verspreiden, welke door de gedurig herlevende woede nog zullen vermeerderd worden.

43. Wanneer de wil des hemels ons opreept, dan bereikt ons in het binnenste der ziel eene welluidende klank tot de komst van den Engel des doods — hij is niet vervaarlijk, niet geducht, dien Engel, — zijne vleugelen zijn wit, hoezeer de nacht hem omringe, — maar ontelbare voorspoken doen zijne nadering bespeuren.

Zoo de wind huilt, men denkt, zijne stemme te hooren, bij het vallen des avonds, schijnt de breede schaduw der velden den zoom van zijn sleepend gewaad, — bij dag, wanneer de mensch tot het leven bestemd, slechts een helderen hemel, een liefelijke zonne bespeurt, — ziet het offer des dood Engels in de verte een wolk, die weldra de gansche natuur voor hem benevelen zal.

Verre van mij zij een bedriegelijk verlangen, maar het leven, — bij het storten van menigvuldige tranen, troost ik mij, dat ik eerlang in het graf verdwijnen zal, — want zoo ik op nieuw kon leven, zoude het verdriet woldra op nieuws deszelfs dolken tegen mij wetten.

44. De wereld, dat verbazend tooneel, verandert niet van vertoning, het is gedurig de mensch, die daarop zijn rol speelt, — de mensch, die niet vernieuwd wordt, maar zich slechts in andere gedaanten vertoont, wiens wijziging alleen van zekere hoofddriften afhangt, waarvan de kring reeds lang doorloopen is; zoo dat de ondervinding, die kennis van het voorledene meest altijd, in de berekeningen des gemenen levens, eene vruchtbare bron der uitmuntendste leringen, voor de toekomst is.

Eerbied dus, eerbied en hoog achting behoort den ouderen, alwaar het alleen voor hun voorleden opzigt over ons, voor den tijd, die nooit wederkomen zal, toen zij alleen onze meesters waren: — alwaar het alleen voor die, ach! voor eeuwig verloren jaren, waarvan zij de eerwaardige merkteeken op het voorhoofd dragen.

Zij zullen uw verlaten, twijfelt er niet aan, die ouders, welke gij zoo verlangt, dat plaats voor uw maken zullen: — die vader, wiens gesprekken nog een schijn van gestrengheid hebben, die uw kwetst — die oude moeder, voor welk het uw verveelt te zorgen: — O ja die getrouwe bewakers uwer kindsheid, die hartelijke beschermers uwer jeugd, zullen eerlang van uw scheiden, en vergeefs zult gij na betere vrienden omzien: — zij zullen uw verlaten, en zoo ras zij heen zijn, zult gij hun, uit een ander oogpunt, beschouwen: — de tijd leent hun dan, eenen glans, die ons voorheen onbekend was, wij beschouwen hun in het licht der eeuwigheid, waar nog tijd nog opklimming meer is.

45. Er zijn in den mensch slechts drie hoofdgebeurtenissen — *geboren worden*, *leven* en *sterven*: — hij weet niet dat hij geboren wordt, hij lijdt bij het sterven, en vergeet dikwerf het leven.

46. *Liefde*, *eer*, *goud*, dit zijn de assen, om welke zich de wenschen der menschen draaijen, en vleijerij is de sleutel tot aller harten — deze naar den aart des voorwerps te bezigen, is de geldende kunst.

47. De verstandigste menschen zijn, over het algemeen, in de zamenleving de aangenaamste niet. — *Oppervlakkige*, *luchthartige*, *weinig wetende*, *maar veel vertellende snappers*, *nieuwsjagers*, *snoeshanen*, zielen zonder zorg, — deze hebben doorgaans, in den dagelijkschen ommegang, de boventoon, een ieder zoekt hun gezelschap: — geen wonder: — de wereld wilt *verstrooijing*, *afwisseling*, *nieuws*, *vrolijke tooneeltjes*, *luchtig speelgoed*, — in plaats van dit alles, heeft de verstandige slechts een ding aan te bieden. . . . . *geest.*

(*Overgenomen.*)

ROBESPIERRE EN ZIJN ARTS.

ROBESPIERRE had een' Doctor, die hem bediende tot bijkans op het schavot, en dikwijls, zijns ondanks, *tête à tête* het middagmaal hield met dien Monopolist in menschenvleesch en menschenbloed. Op zekeren dag, dat men wederom een groot getal van bijzondere personen, onder welke zich verscheidene vertrouwde vrienden des Geneesheers bevonden, had ter dood gebragt, zaten zij te zamen aan tafel. De Doctor, natuurlijk zeer ter neêr geslagen, bevond zich in eene pijnlijke omstandigheid, en was niet in staat om zijne droefheid te ontveinzen. De gastheer bemerkte zulks, en vroeg hem naar de reden. De Doctor, zich het voorhoofd wrijvende, aarzelde te antwoorden. ROBESPIERRE nam hem bij de hand, verzekerde hem, dat hij niets te vreezen had, en voegde er nevens: »Welaan, Doctor! uw beroep brengt mede, »dat gij vele menschen ziet en spreekt; »gij kunt niet onkundig zijn van de ge»voelens van het meerendeel der *Parijze»naars* te mijnen aanzien; spreek open»hartig, mijn lieve vriend, zeg mij eens, »wat men van mij denkt; dit kan mij nut»tig zijn voor het vervolg, en mij tot rigt»snoer verstrekken van mijne handelin»gen." — »Het zij zoo!" hernam de moedige Geneesheer; »ik kan daarenboven den »kreet van mijn geweten niet langer smo»ren. »Ik waag er mijzelven aan, ik weet »het; maar ik moet het u zeggen: gij zijt »een afgrijzen aan allen; gij wordt be»schouwd als de ATTILA, de SYLLA dezer eeuw, »als de geesel van het huiselijk geluk, als »de bewerker van alle onze rampen, als de »schrik der familiën. Dat ontzettend aantal »onschuldige wezens, hetwelk gij geregeld »naar den beul zendt, op de *place de Grève*; »die karren van eene nieuwe vinding, »welke dagelijks, op uwen last, een be»paald getal slagtoffers ten grave voe»ren; die dezelve opzoeken in de ker»kers, zoo lang zich aldaar genoeg gevan»genen bevinden, om dezelve te vul»len; die, in het tegenovergestelde geval, »het ontbrekende getal in de straten ver»zamelen, zonder onderscheid de eerste »voorbijgangers de besten aangrijpende; en »dit alles zonder vonnisvelling, zonder be»schuldiging, zonder eenig ander bevel»schrift dan uwen wil: ziedaar wat u den »algemeenen vloek op den hals laadt; een »vloek, wel is waar nog stilzwijgend, maar »daarom niet min verschrikkelijk!" — »O!" zeide ROBESPIERRE lagchende, »gij brengt »mij een geval te binnen, hetwelk van de »wreedheid van Paus SIXTUS DEN V wordt »verhaald. Ten gevolge van een nachte»lijk feest, het hoofd verhit door den wijn, »beval hij, bij wijze van *bonne bouche*, »dat de eerste man, die de poort *della »Strada del Popolo* binnen kwam, on»verwijld zou worden opgeknoopt. Alle »de leden van dit bacchanaal Concla»ve, geheel *Rome* zelve bleef niet in »gebreke, den Paus voor een' dwingeland, »ja den wreedsten der dwingelanden uit »te maken; tot dat men in het eind ver»nam, dat de ellendeling op bevel van den »Paus ter dood gebragt, tien jaren te vo»ren zijne beide ouders had vermoord. Ik »weet, wie ik naar de *place de Grève* zend. »Allen, die men derwaarts voert, zijn schul»dig, zonder dit te schijnen. Ga voort: »wat hebt gij al meer gehoord?" — »Ik »weet," vervolgde de Arts in zijne langverkropte gemoedsbeweging, »ik weet, dat »gij alle de klassen der zamenleving zulk »eenen schrik hebt aangejaagd, dat men »zelfs uwen adem vreest, en u meer schuwt »dan de pest. Bijaldien gij in uw stelsel »volhardt, zou het mij geenszins verwon»deren, dat zulks voor uzelven iets ver»schrikkelijks ten gevolge had, en wel »binnen kort." — »De arme drommels! zij »miskennen hun eigen belang wel zeer; »maar zij zullen het beter verstaan, wan»neer hun het ontwerp zal bekend zijn, »dat ik heb beraamd, om het kwaad uit »te roeijen. Het geluk der natie is daar»aan verbonden. Om duizend *Franschen* »te doen veranderen, moet men vijfmaal »honderdduizend dezer ellendelingen om »hals brengen; en, zoo God mij het leven »spare (!!!), zullen er binnen eenige »maanden zoo veel minder bestaan, om bin»nenlandsche oproer te stichten en den »algemeenen vrede in *Europa* te versto»ren." — Hetgeen zeer opmerkelijk is, en waarschijnlijk alleen des Geneesheers lijfsbehoud verzekerde, was, dat, weinige uren na dit gesprek tusschen den bloedhond en zijnen Arts, TALLIEN ROBESPIERRE bij de Conventie aanklaagde, als verrader der Republiek. Toen de wacht hem kwam arresteren, wilde hij zichzelven door een' pistoolschoot ombrengen; maar de kogel, kwalijk bestuurd, verbrijzelde hem alleen de onderkaak, en benam hem bijkans het vermogen om te kunnen spreken. Door eene zonderlinge toevalligheid, werd dezelfde Geneesheer, daar hij zich in de nabijheid bevond, geroepen, om hem te verbinden. Deze verzekert, dat, ten gevolge der ontelbare moorden, welke gedurende het schrikbewind van dit monster plaats grepen, de grond van de *place de Grève*, doorweekt van het bloed der slagtoffers, als 't ware in een slijkerig moeras was verkeerd, waarin het schavot deszelfs loodlijn niet meer konde bewaren; zoodat men genoodzaakt was, het werktuig nu naar deze, dan naar gene zijde te verplaatsen! De laarzen en kousen van eene menigte soldaten en Officieren, verpligt bij deze verschrikkelijke teregtstellingen tegenwoordig te zijn, waren bestendig met het bloed der slagtoffers bespat; en, daar de nationale feesten altijd gevierd werden ten gevolge van eene dezer afgrijselijke slagtingen, vertoonden de openbare plaatsen, en inzonderheid de *foyer* en de galerijen der schouwburgen, overal sporen van bloed. — De eerlooze BARRÈRE, de verfoeijelijke handlanger van een nog verfoeijelijker meester, verbond zich met TALLIEN in het aanklagen van ROBESPIERRE, met het éénig oogmerk om zichzelven vrij te waren. Maar zijne eigene wandaden en laaghartigheid bleven niet lang ongestraft. Onmogelijk is het, de bijzondere moorden op te tellen, op last van dien barbaar gepleegd in het nachtelijk donker, aan menschen van elken rang en klasse.

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO bij J. J. ENGELBRECHT.